

З казкових снів, з ранкового туману...

Анатолій Клименко

З казкових снів, з ранкового туману,
З тих давніх літ, яких ще не було,
Співаю я свою осанну
Всьому, що в серці ніжно розцвіло.

Нехай тумани стеляться ширко,
Біжить до моря стомлена ріка.
У душу вже поклав, сховав глибоко
Те, що дала мені її рука.

Щедрот нечуваних отримано без ліку,
Красот, що закривають сонця лик.
Усіх не переелічиш і довіку,
А жити з ними я іще не звик.

Тут з ранків сонячних набралось позолоти,
Тут діаманти світанкової роси.
Не буде вже нахабної голоти
Там, де співає серце від краси.

Не буде сліз, не буде покаяння.
Не чути стогонів, тягар спаде із пліч.
А буде радості й любові намагання
Зігріти ближнього в холодну темну ніч.

22.10.2023